

Mas no es descarta per sumar a JxCat

Torna a l'arena en una setmana forta políticament amb la mesa i l'acte de Puigdemont a Perpinyà

Mas i Torra, en una trobada recent ■ ACN

Les platges s'omplen encara sota els efectes del 'Glòria'

El litoral recupera a poc a poc la normalitat

Sacs de sorra i molta gent, ahir a la Barceloneta ■ O. DURAN

EL PUNT AVUI +

1,20€

DILLUNS • 24 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15280 - AVUI / Any XLII. Núm. 14150 - EL PUNT

Dret a una mort digna

LEGAL • El Congrés tramita per tercer cop la llei que despenalitza l'eutanàsia, ara amb suport de tots els grups, excepte el PP i Vox **LLUITA** • Diversos col·lectius fa vint anys que reivindiquen aquest dret

“El meu fill no podia decidir fins a on volia arribar”
Carme Barahona. Mare d'un malalt d'ELA mort als 43 anys

El testament vital, el precedent català

“La llei de l'eutanàsia donarà tranquil·litat a molta gent”
Joan Alquéazar. Va acompanyar un familiar a morir a Suïssa

El confinament a Casalpuusterlengo i altres localitats del nord va provocar escenes com la d'aquesta dona amb mascareta omplint el carretó del supermercat ■ EFE

El coronavirus s'escampa a Itàlia

Es tanquen escoles i universitats i se suspelen partits de futbol i el carnaval de Venècia

Entrevista.
Raül Romeva
“L'esport a la presó permet que gent molt diversa tingui objectius compartits”

Punt de Vista
Tribuna
Hipòcrites i mentiders
Manuel Milián Mestre

De reüll
De l'interès al silenci
Anna Puig

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Lluís Falgàs

Calendari sense data

El món independentista va fer-se fort quan va sentir que en divuit mesos Catalunya podia ser un estat dins d'Europa. Va ser el mes de novembre de l'any 2014 quan Artur Mas ho va anunciar en un discurs esperat amb gran expectació, a l'auditori del Fòrum de Barcelona ple de gom a gom. Hi havia tres mil assistents, molts dels quals representants de la societat civil, entitats, patronal, sindicats i partits polítics. Artur Mas traçava un full de ruta per fer la independència en divuit mesos. Hi afegia, fet que va succeir, que el sí fos majoritari al Parlament després d'unes eleccions avançades. Enmig de l'anunci es barrejaven les cares d'il·lusió i les dels que quedaven bocabadats en espera d'aquell futur de divuit mesos que no va culminar el somni de moltes persones. Divuit mesos que van servir perquè l'oposició i els adversaris de dins de l'independentisme anessin pressionant esperant que els promotors de l'anunci caiguessin pel precipici. La pressió era diària i els divuit mesos eren comptats un per un fins que el mateix independentisme va esborrar la data somiada dels seus plantejaments.

Des de llavors l'independentisme –tots els partits que el representen– s'ha curat en salut en no posar dates al calendari. La política juga permanentment amb les dates electorals, terminis de lleis, dates per a anuncis concrets i tot allò que li suposa un benefici dir-ho al matí i no fer-ho a la tarda. Després de la frustració dels divuit mesos la majoria d'anuncis s'han produït sense data concreta. És el cas de les futures eleccions al Parlament de Catalunya. Els partits de govern i de l'oposició tenen coll avall que tard o d'hora s'hauran d'avançar les eleccions catalanes i ara mateix la data és el secret més ben guardat del president de la Generalitat, Quim Torra. Dir-ho seria tota una temeritat en uns moments en què el compte enrere seria utilitzat com a estratègia de tots els partits. Pasqual Maragall, essent president de la Generalitat i gat vell de la política, quan li preguntaven per dates concretes de projectes deia que ho farien "passat festes"... Una genial manera de no respondre a la qüestió. Fet que sovint s'utilitza en política malgrat que el ciutadà del carrer acaba desconexant si la qüestió plantejada damunt la taula no se sap o bé no es vol dir...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Joan Merli

La setmana passada, la historiadora de l'art Ester Baron es va doctorar a la Universitat de Barcelona amb una tesi sobre el marxant i editor Joan Merli i Pahissa (1901-1995). És el primer estudi en profunditat d'una de les figures més rellevants i més desconegudes del món artístic i editorial no només català, sinó de l'àmbit hispanoamericà. Però si bé a l'Argentina, on va estar exiliat més de trenta anys, la seva contribució al desvetllament del gust per l'art contemporani i a la consagració d'un elenc de joves talents és reconeguda i estudiada, a Catalunya, on la seva influència durant la República no va ser pas menor, la seva empremta ha anat quedant diluïda i fins i tot trivialitzada, com si hagués estat un fenomen d'època, un d'aquells intrèpids que de tant en tant afloren, xarboten una mica l'ambient i, en acabat, es fonen com la neu als dits. Ben al contrari, Joan Merli va ser el primer, si no l'únic, a promocionar un canón de l'art català alternatiu al del noucentisme, a banda de defensar el dret dels artistes a calçar unes bones sabates per mitjà d'un

“Va ser el primer a promocionar un art català alternatiu al noucentisme

sou, contra el sadisme burgès que els prefereix morts de gana. Més d'una vegada s'ha dit que amb el seu llibre *33 pintors catalans*, patrocinat pel Comissariat de Propaganda el 1937, més aviat va col·laborar a institucionalitzar una estètica conformista, allunyada de les inquietuds de l'avantguarda, però els seus protegits (Rebull al capdavant) ja no tenien res a veure amb aquell misticisme de la raça propagat pel *Glosari* i eren, en canvi, molt a prop dels debats estètics de l'Europa d'entreguerres. Merli no només va ajudar els seus artistes organitzant-los exposicions amb regularitat a la saleta

que tenia llogada a les Laietanes, sinó que va posar al seu servei els millors escriptors i crítics del país, invitats a ressenyar-los l'obra dins la col·lecció 'Monografies d'Art' –successora d'unes antologies de poesia pioneres, 'Els Poetes d'Ara', que van anticipar-se a la labor de Janés– i a les successives revistes que va editar amb gran cura: *La Mà Trencada*, *Quatre Coses*, *Les Arts Catalanes* i, sobretot, la sensacional *Art*, inspirada en els *Cahiers de Zervos*. A partir de 1932, com a secretari de la Junta d'Exposicions, va continuar privilegiant una certa figuració densa i càlida que ha estat vigent durant dècades. En lloc de lluitar a l'exili, va traslladar a Buenos Aires el seu bon ofici exercint de director artístic de *Saber Vivir* i editant pel seu compte *Cabalgata*, dues publicacions de culte, com ho seria l'editorial Poseidón, fundada el 1942 i dins la qual va llançar la primera edició en castellà de la *Vida secreta de Salvador Dalí*. Conservador? Benvingut, si li devem que rehabilités el maltractadíssim Torres-Garcia i que guardés sempre com un tresor l'amistat amb Salvat-Papasseit.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castilón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/dojo9i>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

És just i necessari

El Congrés de Diputats ha començat a tramitar la llei de l'eutanàsia, que aquest cop, el tercer que entra a la cambra, sembla tenir garantida l'aprovació, atenent al suport de la majoria progressista que ja sustenta el govern de l'Estat. I que també compartirà, previsiblement, amb el suport de JxCat –ja sense la llibertat de vot que exigia l'antiga Unió Democràtica en temes religiosos– i fins i tot de Ciutadans. I això que en aquest cas no els caldrà el sempre valuós vot del PNB, que no n'és gaire partidari.

El cas és que la regulació del dret a morir dignament i sense patiment ha esdevingut ja un clam social i íntim de les moltes persones i famílies que es troben en aquesta tessitura, que cada cop seran més per l'envelliment de la població. El 70% de la població de l'Estat hi està d'acord. El percentatge és encara més alt entre la població de Catalunya, on ja s'aplica des de l'any

“És un clam social regular l'eutanàsia, fins i tot entre els catòlics no engolits pel fonamentalisme

2000 el testament vital, que permet renunciar a tractaments d'allargament de la vida artificialment. El desplegament del pas previ per estalviar patiments, no pas eutanàsia, no ha generat tampoc a Catalunya ni rebuig mèdic, ni molt menys, de les famílies o persones que s'hi acullen.

Ja han començat a sorgir veus contràries a la regulació des dels sectors més conservadors, fonamentalistes, del catolicisme estatal; algunes amb desagradables comparacions amb l'extermini que practicava el nazisme. La Conferència Episcopal no trigarà a pronunciar-s'hi i albiro alguna manifestació amb participació de Vox i el PP per erosionar Pedro Sánchez.

Més que sobre moral, el debat hauria de pivotar sobre la llibertat individual de les persones, i el seu íntim, legítim i legal dret a morir dignament. La concepció catòlica més conservadora no hauria d'interferir sobre els drets dels no creients a prendre les decisions que creguin sobre la seva pròpia vida, en cas de patiment extrem i de malaltia incurable. Les autoritzacions del divorci, l'avortament o el matrimoni homosexual no obligaven ningú, però reconeixien drets, que és del que es tracta.

De reüll

Anna Puig

De l'interès al silenci

Un mes després del pas del temporal Glòria, el panorama continua sent dramàtic en molts punts de Catalunya. Lleres de rius plenes de brossa i totalment desdibuixades, passejos marítics destrossats, vies de tren malmeses, carreteres amb esvorancs i empreses, entitats i particulars que intenten tornar a marxes forçades a la normalitat. Durant aquella fatídica setmana, del 20 al 26 de gener, un estol d'autoritats es van passejar pel territori amb la intenció de conèixer la situació de primera mà. No dubto que l'interès fos real.

Un mes després del 'Glòria', el panorama continua sent dramàtic

Un mes després, però, de l'interès s'ha passat al silenci i a la manca de resposta en forma d'ajut econòmic. I així ho manifesten molts alcaldes, sobrepassats per la situació i per les queixes dels seus ciutadans. A més, enmig del caos, l'Estat recomana als municipis recular els passejos marítics entre 3 i 5 metres. Com si

es tractés d'esborrar amb goma una ratlla i dibuixar-la una mica més enrere. I passant la patata calenta, una vegada més, a l'administració que sempre acaba entomant els cops, que no és cap altra que la municipal. Són els ajuntaments els que han de plantejar la mesura als veïns i als empresaris, els que hauran d'aguantar els retrets dels uns i els altres i, a sobre, hauran de pregar i posar-se de genolls perquè arribin fons econòmics per fer front a la mesura. Això sí, no faltaran els cops a l'esquena i les paraules de solidaritat la pròxima vegada que els assetgi un temporal.

Les cares de la notícia

CAP DE LA DIPLOMÀCIA DE LA UE

Josep Borrell

Despesa en propaganda

El que va ser ministre d'Exteriors espanyol se'ls va gastar contractant fins a set agències per millorar la reputació i la imatge d'Espanya a França, Bèlgica, Alemanya, Regne Unit, Suïssa, Mèxic i Estats Units, molt deteriorada per la repressió policial, judicial i política a Catalunya arran de l'1-O.

PRESIDENTA DE DRET A MORIR DIGNAMENT

Isabel Alonso

L'eutanàsia, ara sí

Sembla que per fi la societat espanyola està madura per donar llum verd a l'eutanàsia amb una llei del Congrés, però al darrere hi ha la persistència d'entitats com l'associació Dret a Morir Dignament que, des del 1985, ha fet un llarg camí per aconseguir la legalització de l'eutanàsia.

CANDIDAT A LES PRIMÀRIES DEMÒCRATES DELS EUA

Bernie Sanders

Líder a les primàries

El senador de 78 anys ha arrasat als caucus de Nevada, tercera cita de les primàries demòcrates per triar el candidat que s'enfrontarà a Donald Trump per a la presidència el novembre vinent. El socialdemòcrata, que va doblar en vots el segon, Joe Biden, lidera clarament la cursa per a la candidatura.

EDITORIAL

La repressió que no s'atura

Més de sis-centes persones han estat represaliades –citades a declarar pels Mossos o la Guàrdia Civil, jutjades o algunes empresonades– en els últims mesos a Catalunya per haver participat en alguna de les moltes protestes que hi ha hagut des que a mitjan octubre es va fer pública la sentència sobre el referèndum de l'1-O, que va acabar amb dures condemnes als membres del govern de la Generalitat, a la presidenta del Parlament i als principals representants de les entitats sobiranistes.

Una repressió que, lluny d'aturar-se, ara que s'afronta una teòrica negociació sobre el futur de Catalunya, s'agreuja encara més, amb acusacions generalitzades de desordres públics i altres delictes menors per a moltíssims ciutadans que, en la majoria dels casos, el que van fer va ser participar en protestes pacífiques, com ara talls de carretera. Un tipus de protesta, d'altra banda, ben habitual a l'Estat espanyol, on, curiosament, els que hi participen estan rebent un tracte ben diferent al de l'independentisme, avesat a càrregues policials, a identificacions indiscriminades i a rebre multes. Un tipus de tracte repressiu que tampoc han rebut mai els grups d'ultradreta, als quals la policia, a Catalunya i a l'Estat, acostuma a protegir.

El dret a protesta i manifestació, emparat per la Constitució Espanyola que tan sovint esmenten les forces unionistes, hauria d'estar més protegit per l'administració, més encara actualment, quan la llei mordassa, malauradament encara en vigor malgrat les promeses del PSOE, facilita una actuació policial molt qüestionable des del punt de vista dels drets humans. La negociació i el respecte als manifestants haurien de prevaler abans que la repressió i la violència.

Tal dia com avui fa...

1 any

Culminar el procés
Contraatac de Carles Puigdemont des de Waterloo. El Consell per la República presentarà un pla per "culminar el procés".

10 anys

Protestes
Diverses manifestacions, convocades pels principals sindicats, en contra de la proposta d'endarrerir l'edat obligatòria de jubilació.

20 anys

Pacte de Lizarra
L'endemà de l'atemptat d'ETA contra Fernando Buesa, el PP i el PSOE s'adrecen al PNB exigint-li que abandoni el pacte de Lizarra.

Full de ruta

Jaume Vidal

El Palau Balañà tanca

El debat està servit. Ja no necessitem sales de projecció i preferim la comoditat de la llar que ens permet amb les plataformes digitals veure sèries com si fossin pel·lícules i pel·lícules com si fossin sèries? O encara ens tira la platea dels cinemes? Jo a casa veig més cine que mai, i no només clàssics, perquè, els films que em costen de digerir, els veig a tongades i, les pel·lícules que no em decidiria mai d'entrar a veure-les en un cinema, me les empasso des del sofà. Vol dir això que ja no m'interessa anar a un cinema? No!!! Hi ha plaers que no tens a casa: gran pantalla, ritual de quedar amb algú; socialització del fet de veure un film. Per a mi les dues maneres són totalment compatibles, però la realitat és que cada cop hi ha menys gent als cinemes.

A la llarga llista de cinemes que tanquen, cal afegir-hi aquesta setmana un que em toca de prop: el Palau Balañà. Dels de tota la vida, era l'últim del barri de Sants, que fa anys va veure desapa-

Ja no anem prou al cinema, amb les plataformes digitals preferim no moure'ns de casa i veure pel·lícules com si fossin sèries i sèries com si fossin pel·lícules

reïxer el Gayarre, el Galileo i el mític Liceo. El Balañà tanca divendres vinent. I moltes hores de somnis em venen al cap. Era el cinema d'estrena del barri, i entre moltes altres vaig veure *Superman I*, *Indiana Jones i l'última croada*, *ET*, *Gremlins* i *Febre del dissabte nit*. La cadena Balañà ja té una altra multisala al centre Les Arenes de la plaça Espanya i darrerament ja es veia a venir que el de Sants tancaria per com n'estava, de deixadot. Moltes de les butaques tenien uns bons sets a les tapisseries que quan eren molts grans es cobrien amb un plàstic. Agonia trista, com el trist paper que fa l'empresa sense informar els espectadors que s'atansen. Jo ho vaig fer per retre-li un homenatge de comiat pels moment que he passat, primer en una gran sala i després en tot el conjunt de multisala. L'homenatge, vaig haver d'enfundar-me'l: ni un rètol informatiu. A les taquilles vaig preguntar el dia de tancament i em van dir que consultés la premsa. Hi ha moltes maneres de morir, però unes de més tristes que d'altres.

Tribuna

Núria Esponellà. Escriptora

La cultura que suma

Darrerament evito reescollir els informatius de ràdio i televisió, immersos com estem en un oceà de notícies tòxiques on rarament sura algun esdeveniment positiu. Prefereixo espigolar informació entre pàgines escrites en paper o a internet i agrair el dia que fa, encara que sigui ennuolat i rúfol, que no pas rebre una dutxa àcida a les cèl·lules, al cap i al cor de manera contínua. Procuro no entrar en combats de boxa a Twitter, on els contrincants es claven cops de puny amb insults i desqualificacions.

ALGUNS CONFONEN l'actitud crítica amb el cinisme i el ressentiment més destructor. D'altra banda, de què serveix saber notícies tràgiques que no pots solucionar? Repetides infinitament, com el virus de la por que ha obligat a suspendre el Mobile, només creen malestar i vertigen, i una sensació d'apocalipsi que infecta l'ambient general. Centrar-se en els petits gestos, en canvi, ajuda a millorar l'entorn més immediat. Saludar la gent, per exemple, és un gest senzill que escasseja, sobretot

en algunes situacions de proximitat física. Fa poc l'editora Esther Pujol es queixava de la gent sorruda que, dins l'ascensor, prefereix no mirar-te i clavar els ulls al mòbil. Tothom té dret a fer el que vulgui, però això ens deshumanitza. Cada vegada valoro més les salutacions, les converses sense interferències, els silencis que s'obren entre pausa i pausa. És qüestió d'actitud, d'una manera de fer. M'estimo la gent que encomana entusiasme per la vida, per la lectura i pel coneixement, la gent que celebra els èxits dels altres, la que entén que l'educació i la cultura són eines efectives per al progrés social, ètic i econòmic. Diguen-me somiadora, però la utopia marca el camí a seguir. M'agradaria sentir notícies diferents: saber que hores d'ara els nens i nenes aprenen a l'aire lliure i que els professors tenen temps per meditar entre classe i classe.

M'AGRADARIA TORNAR a veure el somriure de Muriel Casals, tan fermament dolç, l'alliberament dels presos polítics, les abraçades de Jordi Cuixart als com-

panys de la seva empresa, reproduïdes en bucle. D'altra banda, crec que la idea que la cultura crea i atreu riquesa material encara no està prou arrelada en la societat. Malgrat tot comptem amb una gran producció cultural i moltes fires i festivals relacionats amb els llibres i la literatura (Setmana del Llibre en Català, Fira del Llibre de Catalunya, Món Llibre, Fira del Llibre Ebrenç... Liberisliber, Girocòmic, Saló del Manga, Fira del Llibre de Muntanya... Festival Mot, Festival Vila del llibre...).

AQUESTS ESDEVENIMENTS poden créixer i repensar-se, si cal, convidant més autors internacionals per atraure visitants d'altres països. Ben aviat, el darrer cap de setmana de febrer, se celebra la segona edició del festival Vila del Llibre de l'Escala, que comptarà amb una seixantena d'actes, col·loquis, diàlegs, taules de clàssics, autors premiats, recitals poètics, rutes literàries, un itinerari gastrocultural i activitats infantils i juvenils. Un cop més, un festival cultural consolidat es tornarà a mostrar econòmicament viable.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Cotxes elèctrics

■ Tant parlar de la contaminació amb mesures a llarg termini, proposo una mesura ràpida i eficaç per a la promoció dels vehicles elèctrics: una subvenció generalitzada per a la instal·lació de carregadors ràpids, en tots els pàrquings públics i privats. En els públics, una subvenció de X euros i la supressió de l'IVA corresponent donaria una empenta definitiva als cotxes elèctrics en tot el territori. Aquesta mesura podria anar acompanyada d'una obra pública d'aparcaments en carrers, avingudes i carreteres amb carregadors potents que obriria les xarxes de trànsit rodant a tots els cotxes, camions, autobusos, etc., baixaria en pocs anys la contaminació generada per la combustió de gasolina/gasoil. En els pàrquings privats, a part

d'una subvenció per a la connexió a la xarxa elèctrica dels propietaris de les places corresponents, crear una empresa nacional dedicada únicament a aquest menester –contractació obligatòria i exclusiva d'aturats– per a la col·locació i manteniment d'aquestes instal·lacions. També podrien participar-hi les empreses elèctriques, col·laborant amb aportacions econòmiques on fes falta, com per exemple: connexions en llocs apartats, pobles petits o retirats, facilitant tarifes nocturnes encara més interessants, etc. Ho deixo a la imaginació dels polítics, que per això els paguem.

CLAUDIO GUIARD
Badalona (Barcelonès)

'Justícia' injusta?

■ Parlem de l'obra de teatre *Justícia*. Té un bon text, una

millor interpretació i una excel·lent escenografia i direcció però... també té un missatge subliminal i explícit equivocat i injust. No és acceptable donar la imatge que tenim un país ple de corruptes i de polítics i jutges hipòcrites, o banalitzar i insistir en la buidor de paraules com ara *pàtria, justícia i llibertat* quan hi ha a la presó o a l'exili persones que hi són per haver lluitat per aquestes idees.

Ja sé que això és el que vol sentir la gent, que són tòpics que funcionen i que tothom admet acríticament; que tots estem d'acord que els jutges estan corromputs i són uns depravats i els polítics, uns aprofitats, i que això ven, però tant cert és això com que sempre que generalitzem ens equivoquem. I, que l'autor in-dueix a això, ho indica la pregunta que li va fer una periodista: "La hipocresia és un signe d'identitat català?" (*Time Out*, 584).

Més aviat sembla que l'autor s'ha equivocat de país. Al veí sí que hi ha corrupció política generalitzada, estesa, consubstancial, demostrable, condemnada i jutges que prevariquen a dojo i tots plegats tiren endavant, sense fer autocrítica i trepitjant sempre que calgui. I allí ens sembla un mal menor, mentre que aquí ens escandalitzem per uns "presumptes" falsejadors o per uns casos individualitzats d'escàndols, per altra banda sancionables sempre.

Vull dir que benvinguda sigui l'autocrítica però sense exagerar i sempre que no ens paralitzi o que no ens faci sentir incapaços de fer res. I encara menys que no generi mal·fiança respecte a les persones i institucions del nostre país.

En resum: bona l'obra, aneu-la a veure però no ens deixem enganyar pel missatge que traspuja.

ROSA M. MADORRAN
Barcelona

La frase del dia

“L'octubre del 2017, una part del govern [ERC] defensava la DUI i esperava que Puigdemont convoqués eleccions”

Jordi Sánchez, EXPRESIDENT DE L'ANC, EXDIPUTAT I PRES POLÍTIC

Tribuna

Manuel Milián Mestre. Periodista i consultor d'empreses

Hipòcrites i mentiders

La política sense transparència és dubtosament democràtica, i qui l'executi sense ella en la governació d'un estat, mereix la sospita, o podria ser reu d'exclusió. La democràcia *strictu sensu* no es conjuga ni amb la mentida, ni amb la falsedat, ni amb *fakes*, ni amb l'engany. Tot això són vicis excrementals d'ús exclusiu de manipuladors, polítics amorals, personatges cíncics que pensen que el poder ho justifica tot, a la manera de Maquiavel. I el poder en els nostres dies no s'autojustifica per si mateix; ans el contrari, ha de ser legítim per la praxi de cada dia en coherència amb l'oferta en el mercat electoral. Si a Tierno Galván, l'alcalde de Madrid, se'l va qüestionar en el seu dia per aquella incitació equívoca als joves festius de “¡Alloro!”, què no hi hauria avui de qüestionable en les deplorables demagògies de Pablo Iglesias i l'ocultació de l'origen dels seus recursos financers, que li van permetre adquirir sense explicació fàcil una supermansió a Galapagar? Des de la perspectiva de la dreta, un escàndol, des de l'òptica de l'esquerra, motiu de desautorització per incoherència greu.

O, PER VENTURA, ENS hem instal·lat en el seu escenari a-ètic en el qual ja no s'exigeix coherència als sàtrapes polítics? Ja no es considera l'*autoritas* com un requisit moral per exercir el poder? Ja no és imprescindible complir el que s'ha promès, i ha obtingut l'assentiment dels vots? Els francesos tenen un vocable molt precís per a aquest escenari: *emmerder*. Són els programes electorals un pretext per no ser complerts? És legítim que un suposat líder modifiqui els interessos de la societat i els seus ciutadans per un suposat “bé superior” que no casa amb el “bé comú”? Les meves preguntes serien infinites a aquest particular, atès que no me'n sé avenir pel cinisme més extrem que mai he conegut després de la mort de Franco.

DUBTO QUE ELS CIUTADANS d'aquest país sàpiguen a on ens dirigim, després del dilu-

vi de mentides i escandaloses contradiccions proferides per Pedro Sánchez. Dubto que la intel·ligència mitjana del poble pugui destriar el gra de la palla en el discurs i els fets d'aquest demagog de fira anomenat Pablo Iglesias. Saben els ciutadans a on ens condueix aquest tàndem d'agosarats amb principis morals variables, i fins i tot reversibles? Ni les seves paraules mereixen crèdit, ni les seves accions mostren garanties de rectitud. L'escàndol Delcy-Barajas és molt més que un flagrant incompliment de compromisos superiors de caràcter europeu. El tràfic de diner brut, o negre, en maletes, els tràfics il·legals de l'or robat des del poder, comporten una necessària condemna de tots els que creiem en la democràcia i en la justícia. Els governants no són trilers, ni pinxos, encara que alguns així es mostrin a les repúbliques bananeres llatinoamericanes. Ni Cuba és exemple de res, ni Maduro un ésser respectable. La democràcia en la seva boca és un vòmit.

EN CONSEQÜÈNCIA, què pinten Zapatero, Pedro Sánchez, Pablo Iglesias i Ábalos en aquesta història enverinada? Per què oculten la veritat dels agraïments encoberts, de les donacions generoses, de les servituds adquirides? I encara alguns es sorprenen

“Saben els ciutadans a on ens condueix aquest tàndem d'agosarats amb principis morals variables, i fins i tot reversibles?”

de l'escàndol mediàtic. Em confon verificar la manca de sensibilitat moral d'alguns. És que els deutes no es paguen? O es gratifiquen d'una altra manera no confessa? Quanta ceguesa política en aquesta esquerra transformista! Els diners que es donen, o es presten, d'alguna manera sempre tenen retorn, i conseqüències. La generositat és dubtosa en política, tot i que la gratitud sovint escasseja. O no se'n recorden, els lectors, de l'escàndol de crèdits no retornats i condonats (a canvi de què?) en el finançament de certs partits polítics? O d'alguna sentència “arreglada” per causar el menor dany possible? O l'escàndol de les “primes úniques”, o del remei de la “doctrina Botín”?

ENTENC QUE A L'IMPERI de la postveritat tot és possible, atès que aquesta s'ha de traduir literalment per falsedat, mentida, manipulació, engany... Tots, greus pecats contra la democràcia. S'han parat a pensar els ciutadans per què quan governa l'esquerra pro o postmarxista, es donen certs tics equívocs? El seu full de ruta acostuma a ser infal·libre: primer, els fets a la seva pura conveniència estratègica (tot i que es justifiqui com a “interès ciutadà”); segon, amarrar la justícia i els jutges perquè tutel·lin els interessos estratègics del mandatari, i acomodin la interpretació de les lleis al seu antull (hova fer el franquisme i és d'ús habitual de dictadors i totalitaris); tercer, modificar el sistema educatiu per crear el famós “home nou” del marxisme, que garanteixi el vot en el futur; quart, modificar les regles electorals per usufructuar el poder amb garanties sempiternes (Cuba, Veneçuela, la Bolívia d'Evo Morales, etc.); cinquè, en el pitjor dels supòsits caldrà preguntar-se si es donaran altres eleccions lliures, democràtiques, o seran un reclam a l'estil de Maduro o de la RDA d'Erich Honecker. Si algú té dubtes, que revisi la història, o analitzi per què a Occident es procura evitar els comunistes com a socis de govern. En el cas de l'OTAN es tanca *ipso facto* la informació. Trump ja està en això.

De set en set

Anna Carreras

“Cura't, marieta”

La involució humana és una penosa realitat. Al segle XXI encara hi ha tarats amb cervell de crustaci que s'obstinen a considerar l'homosexualitat una malaltia com el coronavirus, una xacra que cal erradicar abans que sigui massa tard. Elena Lorenzo, una dement que es passa la llei LGTBI pel folre dels ovaris, s'omple les butxaques programant teràpies contra l'homosexualitat: “Tu, marieta, saps que pots tornar-te una persona normal si assisteixes als meus cursos miraculosos? Vine i paga. Sobretot paga.” Miserable és poc. La paia, visiblement mancada de vida sexual i de món interior a parts iguals, ven xerrades, també, sobre com prevenir la identitat sexual malmesa de moltes criatures que no han triat el camí correcte marcat per Déu. (A mesura que vaig escrivint em vaig encentent. Aviso.) La llumenera en qüestió cobra 245 euros per acompanyar un procés de creixement personal dirigit a persones amb sentiments homosexuals per tal d'ajudar-les –oh, santa generositat!– a retrobar-se amb la seva identitat perduda. L'orientació sexual de cadascú (com l'opció política o la religiosa) no s'ha d'intentar tractar, ni curar, ni modificar. Qui ho prova, més enllà d'una fòbia fruit de mancances personals gruixudes i d'un interès econòmic fastigós, és un amoral, una merda seca capaç d'abocar l'altre a l'ansietat, la frustració i el suïcidi. Qui s'ha cregut que és, aquesta llunàtica, per dir que l'homosexualitat és una malaltia! Aquí l'únic trastorn el té ella i la gentussa d'Hazte Oír que la recolza. Feixisme en estat pur.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els presidents Artur Mas i Carles Puigdemont, en una trobada a Waterloo el setembre del 2018 ■ EFE

Mas no descarta tornar si pot sumar espais dins de JxCat

■ L'expresident assegura que no és el que desitja, però que ho assumiria per responsabilitat amb els fets del procés ■ Creu que, abans de moure peces, Puigdemont ha d'aclarir si vol anar a les llistes

Redacció
BARCELONA

L'expresident de la Generalitat Artur Mas ha deixat d'estar inhabilitat i, tot i que no ha deixat d'involucrar-se en política, ara ha de decidir si vol fer un pas més enllà i repetir en unes llistes electorals tenint en compte l'horitzó de les eleccions catalanes.

En aquest sentit, Mas va començar ahir a desbrossar el terreny i va assegurar que, tot i que no és el que desitja ni el que vol fer, no tanca la porta a una possible participació en una candidatura, sempre que es tracti d'una marca electoral que permeti sumar en una sola llista tot l'entorn que ara ocupen JxCat, la Crida i el PDeCAT. Amb tot, l'expresident ja avança que a hores d'ara ningú ha posat el seu nom sobre la taula, en

un moment en què tant Carles Puigdemont com Jordi Sánchez com ell mateix s'han arromangat per cohesionar els espais. No obstant això, Mas admetia ahir que la situació és complicada, com demostra el fet que ja fa uns dos anys que s'intenta, sense èxit, la cohesió entre les marques de JxCat, la Crida i el PDeCAT.

Mas, que va fer aquestes primeres declaracions a TV3 i RAC1, es preparava també per tenir un cert protagonisme en una setmana de fort contingut polític. Així, dijous l'expresident presentarà el seu llibre *Cap fred, cor calent*, a l'auditori de la Pedrera, just l'endemà que se celebri a La Moncloa la taula de diàleg entre els governs català i espanyol. De moment, la representació catalana encara no s'ha donat a conèixer, mentre que

Les frases

“No encapçalaré cap operació que no sigui d'unitat dins del món que jo represento”

Artur Mas
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

“No serem esclaus d'un nom ni d'una personalitat jurídica concreta”

Jordi Sánchez
EXPRESIDENT DE L'ANC

“S'ha d'anar a la taula de diàleg amb una mentalitat oberta i positiva, però realista”

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

Iceta diu que l'indult no implica reconèixer el delictes

El primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va assegurar ahir que demanar un indult, una de les possibilitats que s'han plantejat en diverses ocasions a l'hora d'abordar la situació dels polítics catalans presos, “no ha de significar necessàriament reconèixer el delictes”. Iceta va fer aquesta reflexió en una entrevista ahir a Catalunya Ràdio a escassos dies de la primera reunió de la taula de diàleg entre els go-

vern. Les formacions independentistes ja han avançat que reclamaran l'amnistia dels presos, que han reiterat en els últims mesos que no demanaran l'indult. “Si es demana l'indult, s'ha d'estudiar i considerar”, va afirmar Iceta, que recordava que no cal que ho demani el mateix pres, i assenyalava el cas de la UGT, que l'ha demanat per a Dolors Bassa. El dirigent considera que “els jutges treballen amb

uns fets i un Codi Penal i han d'intentar ligar les dues coses. L'obligació de la revisió legal és dels polítics, si veuen que les coses no lliguen bé”, hi va afegir. “Crec que el govern espanyol no es pot acostar a l'amnistia. L'amnistia és una figura molt excepcional que es produeix quan hi ha un canvi de règim.” Iceta també va rebutjar parlar de privilegis en el cas del tractament que reben els presos.

el president Pedro Sánchez estarà acompanyat per la vicepresidenta Carmen Calvo; el ministre de Sanitat, Salvador Illa, i la ministra de Política Territorial, Carolina Darias, en representació del PSOE. Per part de Podem i els comuns, s'hi asseguren el vicepresident segon, Pablo Iglesias, i el ministre d'Universitats, Manuel Castells.

La part catalana es manté prudent a l'hora de designar-ne els interlocutors. En aquesta tria, hi estan treballant el president Quim Torra, el vicepresident Pere Aragonès i també Carles Puigdemont. L'objectiu és acabar de consensuar els noms entre els membres del govern, però algunes parts proposants opten per noms que no formen part del consell executiu i no obtenen el consens.

Tot i que, d'aquesta trobada, ningú espera que en surti un tema tancat, el repte és mantenir les reunions de manera regular per tal de tractar la solució al conflicte. El PSOE, a més a més, vol que la trobada no només serveixi per resoldre aquest encaix. Sigui com sigui, els que tenen més esperances dipositades en la reunió són ERC i el PSOE, ja que van ser els que la van dissenyar durant les negociacions per a la investidura. Els sectors al voltant de Puigdemont, en canvi, no hi creuen gaire, en els resultats que se'n puguin derivar, però el que tothom té clar és que ningú s'aixecarà de la taula de diàleg, ni tan sols si, finalment, no apareix la figura del relator o mediador que reclama JxCat.

Abans de la cita de dimecres, el president Pedro Sánchez haurà de respondre a les preguntes de l'oposició tant al Senat com al Congrés dels Diputats. D'altra banda, i pel que fa a la part catalana, la setmana clourà amb l'acte del Consell per la República, que té Carles Puigdemont com a protagonista, en una cita gairebé electoral a Perpinyà. La participació d'ERC en l'acte també serà observada amb lupa per les files republicanes, ja que podria ser el primer acte electoral d'aquesta precampanya, en què JxCat i ERC es tornen a mirar de reüll, si és que alguna vegada en aquest darrer any ho haurien deixat de fer. ■